

ikke ifølge en Beflutning af Juftitsministeren alene — berøres ikke, og for faa vidt der alt nu haves en faadan Udviſningsret for den hvefte Statsmagt, bliver den ogſaa beftaaende, ſelv om § 13 her vedtages, ſom den foreligger. Naar Udvalget har udtalt, at man anfer det for urigtigt, at Udviſningsretten i viſſe Tilfælde gjøres afhængig af Lovgivningsmagtens Samtykke, ſaa er jeg ſelvſjælgelig fuldtændig enig deri. Jeg tror ogſaa, at jeg har havt Leilighed til at udtale dette i det andet Thing. Men jeg tillader mig at gjøre opmærksom paa, at efterat denne § 13 nu en Gang er kommen ind i Lovforſlaget, vilde dens Udelæſſe mulig kunne blive fortolket paa en Maade, der grumme lidt vilde ſtemme overens med, hvad der har været Meningen fra Udvalgets Side. Vi maa vel erindre, at ligefom der her har høvet fig Stemmer for nu at udelade § 13, men tillige for at forſkjære Paragrafens Indſkrænkning af Juftitsministerens Udviſningsret, har der ligeledes i det andet Thing høvet fig Stemmer for at udstemme § 13, men tillige for ialtfald yderligere at begrænſe Udviſningsretten. Naar nu Paragrafen gaar ud, vil det let ſes, at der netop kan være Tvivl, om Grunden til, at denne Paragraf er gaaet ud, har været den ene eller den anden Betragtningſmaade. Naar den er gjort et Forſlag til at klare dette Forhold i ſelve Loven, er det jo tilbids netop ſket, fordi der, ſaaledes ſom den positive Lovgivning foreligger, nu kan reifes Tvivl om, i hvilket Omfang og under hvilke Betingelſer denne Udviſningsret kan gjøres gjældende. Lader man nu § 13 gaa ud, efter at der har viift fig at være ſaa forſkjellige Meninger imellem Lovgivningsmagtens forſkjellige Afdelinger om, hvad der er det Rette, ſer jeg ikke rettere, end at Tvivlen bliver større, end den har været nogenſinde tidligere. Det er mig — kan jeg gjerne ſige — meget imod at ſkulle tage Ordet her imod det ærede Udvalgs Forſlag; men man vil tilgive mig, at jeg ikke har kunnet anſe det for rigtigt at holde diſſe Betragtninger tilbage, og jeg maa nu henſtille til det ærede Thing, om det ikke maatte mene, at jeg har nogen Ret i, hvad jeg her har tilladt mig at anføre.

Mellemann: Jeg ſkal tillade mig nogle Bemærkninger ved Henſyn til det Spørgſmaal, ſom ſynes at være det eneſte, der er ifland til at vœlle nogen Diskuſſion her i dette Dieblif. Førſt vil jeg tillade mig ved Henſyn til § 13 at bemærke, at, derſom min Hofommelſe ikke ſtuffer mig meget, hørte den Redaktion af § 13, ſom ſidſt vedtoges her i Thinget, ikke til de Punkter, med Henſyn til hvilke der var nogen ſkarp Strid imellem Udvalget og Juftitsministeren. Saavidt jeg mindes, forenedes vi dengang ſaa nogenlunde om den Redaktion, der forelaa. Det var paa andre Punkter, at Striden dengang havde en mere

akut Karakter. Derfor kunde vi jo ikke forudſe eller forudſætte, at vort Forſlag kunde være den høitærede Juftitsminister perſonlig ubehageligt. Med Henſyn til Sagen ſelv ſkal jeg dog tillade mig nogle ſaa Bemærkninger for at begrunde min Stilling dertil og begrunde, hvorfor jeg har kunnet gaa med til at foretrække, at denne Paragraf helt gaar ud fremfor at lade den blive ſtaaende. Jeg vil da for det Førſte gjøre den Bemærkning, at det uregtelig ikke kunde falde mig ind, at man ſkulde væſonnere ſaaledes, at, uagtet Loven maatte udkomme i den Skikſe, ſom den nu har, ſaa vil det dog ikke dermed været afſkævet, at Udviſning af Landet ſkal ſte vel ikke af Juftitsministeren, men ved kongelig Reſolution i Tilfælde, ſom ligge udenfor Paragrafens Ord. Hvis det kunde anſes for at være en afgjort Sag, at det var muligt at forſtaa Paragrafen ſaaledes, ſkulde jeg ikke reife nogenſomhelſt Indvending imod, at den beholdt ſin nuværende Skikſe, fordi jeg ikke anſer det for at være en Sag af ſaa ſædvels ſtor Vigtighed, om Udviſningen i et givet foreliggende Tilfælde kan ſte ved Juftitsministerens egen Beſtemmelſe, eller om der udfordres, at han maa indſtille Sagen til Kongens Reſolution, naar det dog i alle Tilfælde bliver Adminiſtrationen, der bliver raadende derover. Derfor ſkal jeg blot faſtflaa dette, at, forſaavidt denne Fortolkningſ Rigtighed kan anſes ſom en afgjort Sag, vil jeg ikke have det Mindſte imod, at Paragrafen bliver ſtaaende ſaaledes, ſom den nu ſtaar; men jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt man virkelig i Fremtiden vil have Courage nok til at gjøre en ſaadan Fortolkning gjældende, og om man ikke da vil gaa ud fra, at denne Lov her ſkal give udtømmende Regler om, hvilken Myndighed man overhovedet har til at jage Fremmede paa Døren, og vil ſlutte ſaaledes, at udenfor de Tilfælde, hvor denne Lov hjemler Udviſning, kan denne ikke finde Steb. Jeg nærer ogſaa ſtor Tvivl, om en ſaadan Fortolkning af Paragrafen vil tilfredſtille det andet Thing, og om denne virkelig der har været forſtaaet ſaaledes, at en ſaadan Udvei til at udviſe ved kongelig Reſolution ſkulde blive tilbage efter den Afſattelſe, ſom Paragrafen har faaet. Den Grund, ſom iſer for mig har været afgjørende til at ønske Paragrafen bort, er ikke ſaa meget, om diſſe Ord bibeholdes, at Bedkommendes Væren her er til Skade for den danſke Stat, eller de ikke bibeholdes, thi jeg er enig med den høitærede Juftitsminister i, at diſſe Udtryk „hans Forhold“ ere ſaa vide, at man maatte nok kan hjælpe fig med dem; men det, ſom forekommer mig at være det Farlige, og jeg kan gjerne ſige, fra en lille Stats Standpunkt Uklage ved denne Sag er at ſtille to Aar op ſom den absolute Grændſe og ſtille den Regel op, at, naar en Ublænding har opholdt fig her i to Aar, er han høvet over enhver Udviſnings Mulighed, ſaa ſkulle vi beholde ham her, ſelv om